

derlig Misforstaaelse“. Maa jeg med Hensyn til disse Underskrivere henvisse til, at det ikke alene er Protestadressen, der er indbragt, men ogsaa Underskrifterne. Jeg ved ikke, om den højtærede Konseilspræsident har gjort sig den Ulejlighed at undersøge, hvem det er, der har skrevet under, og han derved er kommen til det Resultat, at der ogsaa er Børn mellem Underskriverne, men er det ikke Tilfældet, burde det Udtryk ikke være blevet brugt, og mindst af Konseilspræsidenten. Thi den højtærede Konseilspræsident ved meget godt, at foruden de 150,000, der have skrevet under, er der uendelig mange Mennesker, der have erklæret at staa paa samme Standpunkt som Underskriverne. Det er saaledes Tilfældet med Socialdemokraterne efter den Henstilling, de rettede til det ærede Medlem for Frederiksberg 1ste Valgkreds (Ellinger). Vi have den samme Erklæring fra det radikale Partis Presse, der udtalte, at det fandt ingen Anledning til at skrive under, fordi det, der blev sagt i Adressen, havde de selv tidligere erklæret. Naar Kvindernes Forsvarsforening var mod Adressen, var det ikke, fordi de vare mod Sagen selv, men fordi de ikke ønskede, at Sagen skulde bringes frem i dette Øjeblik, hvor den muligvis kunde skade Forsvarssagen. Derfor kunde der være nogen Anledning til at se paa Adressen med noget andre Øjne.

Men Konseilspræsidenten blev ikke staaende ved det anførte. Han fortsætter: „Enhver konstitutionel Konge maa ikke blot afvise en saadan Indblanding, han maa for sin egen konstitutionelle Værdigheds Skyld afvise Angreb paa det af ham som konstitutionel Konge udnævnte konstitutionelle Ministerium, og han kan ikke staa her og høre paa, at nogle Herrer, nogle Godsejere eller Redaktører fra forskellige Egne af Landet, fortælle ham, at en af hans Ministre er uværdig til at styre Landet. Det manglede blot, at en konstitutionel Konge skulde staa og lade sit Ministerium skælde ud af en fuldstændig inkompetent Samling af Herrer!“

Jeg tror ikke, at den Slags Udtalelser egentlig pryder en Konseilspræsident. Og saa meget er i alt Fald vist, at det Standpunkt, som den højtærede Konseilspræsident har indtaget ved denne Lejlighed, staar i decideret Modstrid med det Standpunkt, han indtog i 1874. Det er noget, som alle vedkende sig, at Kongedømmet skal ikke drages ind i Partistridigheder, men hvis nogen Sinde en Konseilspræsi-

dent har draget Kongedømmet ind deri, er det den nuværende højtærede Konseilspræsident gennem det Svar, som han har redigeret, og som selvfølgelig paa hans Foranledning og hans Ansvar er afgivet af Kongen.

Nu skal jeg have den Ære at fortælle den højtærede Konseilspræsident, hvorledes han saa paa Sagen i 1874, han har maa-ske selv glemt det, men det er jo saa rart at have Rigsdagstidenden at ty til. En af de mange Udtalelser, den højtærede Konseilspræsident kom med angaaende Mistillidsvotumet i 1874, lyder saaledes: „Mine Herrer, jeg tror, at det i dette Øjeblik kommer væsentlig an paa ikke at overdrive nogen Ting og ikke gøre andet end det strengt nødvendige, ikke at røre ved noget andet Punkt i denne Sag end det, som er Livsspørgsmaalet for hele den konstitutionelle Udvikling, nemlig at den kongelige Uansvarlighed forbliver ukrænket, og jeg tror derfor, at vi have gjort Ret, naar vi have stillet Dagsordenen saa begrænset, som vi have gjort det. Jeg henvender mig derfor ikke blot til de Herrer, paa hvis Samstemning jeg tror nogenlunde at kunne gøre Regning, og som jeg tror deler i det mindste mange af de Anskuelser, jeg nys har udviklet; men jeg henvender mig til alle Partier uden Forskel, henvender mig til enhver, hvem det ligger alvorligt paa Hjerte, at Kongemagten ikke bliver svækket, at man respekterer Kongens absolutte moralske Uansvarlighed, og at man ikke drager ham ud af den Ukrænkelighed, som Grundloven har hjemlet ham, saa at det konstitutionelle Liv her i Danmark kan vedblive at røre sig frit og uhindret. Derfor venter jeg ogsaa, eller haaber i det mindste, at alle de, som dele denne almindelige konstitutionelle Grundbetragtning med mig og mene, at enhver Bestræbelse enten henimod Republik eller henimod Absolutisme vilde i dette Øjeblik være sørgelig, og at det, hvorom det gælder, er at værne om det forfatningsmæssige Liv herhjemme, det grundlovmæssige Kongedømme og den grundlovmæssige Frihed — at alle de ville give denne Dagsorden deres Stemme“. Med denne Motivering stemmer jeg for det Mistillidsvotum, der er indbragt.

Formanden: Jeg vil advare mod at fortsætte med alt for mange Oplæsninger.

P. T. Nielsen: Jeg havde i Gaar Lejlighed til at udtale mig om det Forslag om Overgang til Dagsordenen, der er